

RÈQUIEM

Un relat de: [Guiomar](#)

Eren bons companys de feina, joves, divertits i ben preparats. Organitzaven sopars, dinars i sortides en grup, de vegades s'afegien les respectives famílies. Moltes hores junts i una feina que els permetia intercanviar opinions i compartir interessos generals. Dins d'aquell grup tan ben avingut, dues persones van anar travant, a poc a poc, una amistat més propera. Se sinceraven l'un amb l'altre, problemes de parelles, els fills, interessos culturals que compartien, i la vida en general. Una amistat que amb el temps es va anar convertint en una espècie d'enamorament platònic, assumit per tots dos implícitament. Mai va passar d'aquí, malgrat que cada dia eren més conscient que en qualsevol moment traspassarien aquella línia. Converses, escrits deixats en el calaix de la taula de feina, llibres compartits que tornaven subratllats estratègicament, mirades de complicitat, escapades a prendre algun cafè i algun dinar a soles.

Aquell any hi va haver per tot arreu concerts, conferències i esdeveniments diversos que commemoraven els 200 anys de la mort d'un geni de la música clàssica. La resta de companys no mostraven interès per aquesta disciplina artística i no compartien aquests gustos amb els amants platònics. I va ser així com, durant uns mesos, van deixar de participar en els sopars festius dels seus amics i van fer una autèntica immersió en la música del genial Mozart. Monestirs, esglésies de pobles i ciutats, petites o grans, allà on podien assistir sense despertar sospites, allà hi eren. Simfonies, concerts i sonates per a piano, violí o d'altres instruments, duets, trios, quartets, música de cambra, adagios, marxes, divertiments, misses de coronació i òperes. Però va ser el Rèquiem que els va marcar per sempre més, convertint-se en la banda sonora d'aquells dies. Sonava a casa, al cotxe, a tot arreu. Se'l van aprendre de memòria, de tal manera que eren capaços de seguir-lo com aquells adolescents que aprenen de memòria la cançó dels seus ídols.